

1

ГЕНРІКА СОРЕНА МИ ВІДШУКАЛИ у винному барі міжнародного терміналу, за пів години до посадки на токійський гіперджет.

До нинішнього вечора я бачив його тільки на світлинах Інтерполу і видруках з камер спостереження. Вживу він мав не такий ефектний вигляд — п'ять з половиною футів, штучно зістарені кросівки «Сен-Лоран», дизайнерське худі, каптур приховував більшу частину обличчя. Генрік сидів у дальньому кінці бару, з книжкою та пляшкою «Крюга»¹.

Я вмовстився на сусідньому табуреті й виклав свій жетон на стіл між нами. На жетоні красувався білоголовий орел, який крильми охоплював подвійну спіраль молекули ДНК. Якусь довгу мить не відбувалося нічого. Я навіть не був певен, що Генрік розгледів бодай щось у мерехтливому світлі тисячі кулі, але тут він обернувся й поглянув на мене.

Я сліпучо всміхнувся.

¹ «Крюг» — французька марка шампанських вин, заснована 1843 року німецьким виноробом Йоганом Йозефом Кругом (франц. транскрипція — Крюг). Вино цього бренду вирізняється як високою якістю, так і ціною.

Він згорнув книжку. Якщо Генрік і нервував, то не показував цього. Просто сидів, утупившись в мене своїми блакитними скандинавськими очима.

— Привіт, Генріку, — привітався я. — Агент Рамсей, УГБ.
— І що такого я накоїв?

Він народився тридцять три роки тому в Осло, але освіту здобував у Лондоні, де його мати працювала дипломаткою. І в його манері говорити справді вчувалося щось лондонське.

— Може, побалакаємо в іншому місці?

Бармен, відколи зауважив мій жетон, уже не зводив з нас очей. Мабуть, боявся, бідака, що рахунок залишиться неоплачений.

— Зараз оголосять посадку на мій рейс, — озвався Сорен.

— Ви не летите ні в яке Токіо. Принаймні сьогодні.

Щелепи його стиснулися, очі зблиснули. Він заправив за вуха біляве волосся, що сягало підборіддя, обвів поглядом бар. Тоді ковзнув очима по юрмі, що снувала в залі очікування.

— Бачите жінку на високому стільці за нами? — запитав я. — Блондинка з довгим волоссям. У форменій моряцькій куртці. Моя напарниця, агентка Неттманн. В усіх крилах терміналу — поліція аеропорту. Або я витягну вас звідси силоміць, або йдете самі. Вибір за вами, але вирішувати треба вже.

Я не боявся, що він кинеється навітки. Сорен не дурний і мав би розуміти, що нереально вислизнути з наших рук в аеропорту, що аж кишить охоронцями й просто наштигований системами стеження. Та коли ти у відчаї, то всього можна сподіватися.

Він знову роззирнувся, тоді знову втупився в мене. Зітхнув, допив своє шампанське з келиха, підняв портфель з підлоги.

Ми поверталися до міста. Надін Неттманн сиділа за кермом модифікованого «едісона», транспорту на сімдесятьці¹ о такій пізній порі практично не було.

Сорен, зі скрученими за спиною руками, сидів ззаду — за пасажирським сидінням. Я обшукав його ручну поклажу — портфель від Гуччі. Єдиним, що могло нас зацікавити, був його ноутбук, але для доступу до нього треба мати федеральний ордер.

— Ви — *Лоґан* Рамсей, правильно? — подав голос Сорен. Це були його перші слова, відколи ми забрали його з аеропорту.

— Авжеж він.

— Син Міріам Рамсей?

— Так.

Я намагався триматись нейтрально. Він не перший підозрюваний, що так встановлює зв'язок. Більше Сорен нічого не сказав. Надін дивилася на мене — я відчув це.

Я дивився у вікно. Ми саме їхали околицями середмістя зі швидкістю 120 миль² за годину. Здвоєні електродвигуни працювали майже безшумно. Крізь суцільне затемнене скло зір вихопив один з нових білбордів УГБ, що пролітали повз нас — плід найсвіжішої інформаційної кампанії.

Чорні літери на білому тлі:

РЕДАГУВАННЯ ГЕНІВ — ФЕДЕРАЛЬНИЙ ЗЛОЧИН #УГБ

¹ Сімдесятка (або *I-70* — від *Interstate 70*) — межштатна автомагістраль у США, яка проходить по території десяти штатів і має довжину 2153 миль (або 3465 км).

² Милья — міра довжини, що в країнах з англійською системою мір (Велика Британія, США) дорівнює 1,6 км.

Вдалині вимальовувався центр Денвера.

До неба зносилася мегависока вежа, півтора кілометра заввишки, — справдешня світляна стріла.

Тут була перша година ночі, а в окрузі Колумбія — третя.

Я подумав про родину, що мирно спала в нашому будинку в Арлінгтоні.

Моя дружина Бет.

Донька-підліток Ава.

Якщо все минеться без ускладнень, то завтра ще до вечере я буду вдома. На вихідні ми планували вилазку в Долину Шенандоа¹ — помилуватися зі Скайлайн-драйв² барвами осені.

Проминули черговий білборд:

**ЄДИНА ПОМИЛКА СПРИЧИНИЛА
ВЕЛИКИЙ ГОЛОД
#УГБ #НЕЗАБУДЕМО**

Раніше я вже бачив цей білборд — і мені болісно стиснуло горло. Годі було сховатися від почуття провини за скоєне нами.

Я не заперечував її, не ховався від неї.

Просто мирився з цією провиною в надії, що колись вона минеться.

Денверський центральний офіс Управління з генетичної безпеки містився у нічим не примітному бізнес-парку в Лейквуді. Щоправда, назвати його центральним було явним перебільшенням.

¹ Долина Шенандоа — географічний та культурний регіон на території штатів Вірджинія і Західна Вірджинія.

² Скайлайн-драйв — 105-мильна (169 км) траса, яка тягнеться на всю довжину Національного парку Шенандоа.

То була одноповерхова будівля з простою адміністративною підтримкою, камерою для затриманих, кімнатою для допитів, молекулярно-біологічною лабораторією та зброярнею. УГБ не мало представництв у більшості великих міст, але Денвер був головним на Заході вузлом гіперлупової магістралі, тому логічно було тут розташувати спеціальну базу для операцій.

Наша контора швидко росла, хоч і була ще дуже молода: п'ять сотень працівників проти 40-тисячної армії ФБР. А спец-агентів на кшталт нас із Надін узагалі було зо п'ять десятків. Ми гуртувалися в окрузі Колумбія, готові висадитися будь-де, де наш розвідувальний відділ запідозрить існування підпільної генної лабораторії.

Надін об'їхала невисоку будівлю, і службовим в'їздом автомобіль дістався до ліфтів. Ми припаркувалися за бронемобілем, біля якого четверо офіцерів-біоспецпризначенців розклали на бетоні своє приладдя та зброю. Останні приготування до передсвітнього рейду, що його ми сподівалися провести на основі даних, які мали отримати від Сорена.

Я допоміг підозрюваному вийти з машини, й ми втрьох підійнялися на третій поверх.

Опинившись у допитній, я розрізав пластикові стяжки та всадовив Сорена за металевий стіл із привареним до поверхні анкерним болтом для впертої публіки.

Надін пішла по каву, а я сів навпроти Сорена.

— То, може, зачитаєте мені мої права, чи що? — поцікавився він.

— Закон про генетичну безпеку дає можливість затримати вас на сімдесят дві години без пояснення причин.

— Фашисти!

Я знизав плечима. Він не надто помиляється.

Поклав його книжку на стіл, чекаючи, яка буде реакція.

— Великий любитель Камю? — поцікавився я.

— Так. Збираю раритетні видання його творів.

Я взяв томик «Стороннього»¹ у твердій палітурці. Ретельно прогортав сторінки.

— Там усе чисто, — сказав Сорен.

Я шукав затвердлості сторінок — явних ознак колишньої вологості, мікроскопічних круглих плям. Величезну кількість ДНК або плазмід² можна сховати у звичайній книжці краплями по мікролітру³; засушити, а тоді знову зволожити й десь пустити в хід. Навіть такий коротенький роман, як «Сторонній», може вмістити практично нескінченну кількість генетичної інформації, причому кожна сторінка може стати сховком для послідовності геному ссавця, страшної хвороби чи штучних створінь — і все це може з'явитися на світ у добре устаткованій підпільній біолабораторії.

— Ми просвіtimo кожную сторінку ультрафіолетовою лампою, — сказав я.

— Клас!

— Ваш багаж також принесуть сюди. Ви ж розумієте, що ми пересіємо там усе?

— На здоров'я!

— Ви кажете так тому, що товар уже доправлений?

Сорен нічого не відповів.

— І що ж це було? — поцікавився я. — Видозмінені ембріони?

Він поглянув на мене з ледь прихованою зневагою.

¹ «Сторонній» — дебютний роман французького філософа та письменника Альбера Камю, написаний у 1942 році.

² Плазмід — молекула ДНК, здатна до самовідтворення, генетичний компонент бактерій і деяких інших організмів.

³ Мікролітр — одна мільйонна частка літра.

— Ви хоч уявляєте, скільки я рейсів пропустив через такі ось ночі? Через таких от спецагентів, що заявляються до мене і тягнуть на допит? Я мав уже таку мороку з Єврокомітетом з питань геномної безпеки. У Франції. В Бразилії. А зараз мені не дають мандрувати мудаки типу вас. Скільки під мене не копали, жодного кримінального обвинувачення ніхто не висунув.

— Ну, не так, щоб ніхто, — не погодився я. — Наскільки я знаю, з вами дуже хотіли б поспілкуватися китайські владні структури.

Сорен закам'янів.

Двері у мене за спиною відчинилися. Почувся їдкий, горілий аромат вчорашньої кави. Зайшла Надін, захряснувши двері ногою. Вона сіла поруч зі мною та поставила на стіл дві кави. Сорен був потягнувся до напою, але вона лягнула його по руці.

— Кава для чемних хлопчиків.

Чорна рідина пахла так само апетитно, як сеча сатани, але пора була пізня, а що в найближчому майбутньому сон мені не світив, то я, скривившись, зробив ковток.

— Одразу перейду до справи, — сказав я. — Ми знаємо, що вчора ви приїхали до міста на орендованому джипі «Лексус» класу Z.

Соренова голова мимохіть похилилася, та сам він ні пари з вуст.

Я відповів на неозвучене запитання:

— УГБ має повний доступ до мін'юстівської системи розпізнавання облич на основі штучного інтелекту. Ми скануємо всі бази даних камер відеонагляду та інші дані різних спостережень. Учора о 9:17 камера розпізнала вашу фізію крізь лобове скло на з'їзді з траси I-25 і на Аламеда-авеню. Ми приїхали сюди сьогодні з округу Колумбія. Звідки ви їхали?